

“Boomerlar” – “X, Y, Z”: Problem Jenerasyonlar Değil, Problem Bu Sistemdir!

Editörün Notu: Bob Avakian'ın aşağıdaki makalesi, 27 Nisan 2020 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır. 29 Nisan'da yenikomunizm.com'da çevirisi yayınlanan bu yazı, gündemdeki öneminden ana sayfada etkinleştiriyoruz.

Kaynak için bkz: <https://revcom.us/a/645/bob-avakian-boomers-x-y-z-en.html>

Son günlerde jenerasyonlarla ilgili şeyler duymak ve jenerasyonların birbirlerini suçlaması durumu çok yaygın bir hal aldı. Devamlı olarak “Boomer” jenerasyonundan ve bunu takip eden (X, Y, Z gibi) “tahsilli” jenerasyonlardan bahsediliyor. Bu sonraki jenerasyonların bir kısmında hakaretvari bir iğneleme ile “Anladık Boomer” lafını sıklıkla duyarsınız ve hemen akabinde iklim krizi de dahil olmak üzere genç nesillere mahvolmuş bir dünya bırakmalarından ötürü “boomer” jenerasyonunu suçladıklarını görürsünüz. Ve benzer şekilde, bu “boomer” jenerasyonundan bazı kişilerin de, kendilerinden daha genç kuşaktan olan kişilerin bu “kinik bencilliğine” karşı, dünyayı ve tarihi olayları bilmemelerine ya da bu meselelerdeki ilgisizliklerine karşı, ayrıca iktidarda olanların korkunç eylemlerine anlamlı bir şekilde karşı koymamalarından ötürü dehşet içinde, hatta kimi zaman tiksintiyle baktıklarını görürsünüz. İşte bu yüzden, “jenerasyonların” dünyanın karşı karşıya olduğu gerçek tehlikelerle nasıl bir bağlantısı bulunduğunu incelemek şu an oldukça önemlidir.

Jenerasyonlar gerçekte çeşitli toplumsal gruplandırmalardır ve özellikle bazı jenerasyonların diğerlerine göre daha farklı ortak tecrübeleri olur. Ancak bu jenerasyonlar “homojen” değildirler. Farklı sınıflardan, milliyetlerden (ya da

‘‘ırklardan’’), farklı cinsiyetlerden vb. gelirler. Ve daha da temel olan şey; bütün bu farklı jenerasyonlar tarafından deneyimlenen her şeyin insanların yaşadığı sistemde deneyimlendiği ve en fazla da bu ekonomik sistem (üretim ilişkileri), onun temel ilişkileri, dinamikleri, birbirine bağlı toplumsal ilişkileri (örneğin: ırksal ve cinsiyetsel), politik sistemi ve elbette bütün bu ekonomik ve toplumsal ilişkilere bağlı olarak ve onları yansıtan egemen kültür ve fikirlerin içerisinde deneyimlendikleridir.

‘‘Boomer’’ jenerasyonuna ilişkin öncelikle önemli bir hakikatten, egemen güçler ve kurumlar tarafından üzeri örtülen ve çarpıtılan, pek çok kişinin hatırlamadığı (veya hiç bilmediği) bir hakikatten bahsetmek gerekiyor:

1960’larda bütün bir jenerasyon (ya da bu jenerasyonun büyük bir kısmı) Amerikan şovenizminden koptu ve gerçek fedakarlıklar ile bedel ödemeyi göze alarak bu ülkede ve dünyanın dört bir yanında bu ülkenin yöneticileri tarafından işlenen gaddarlıklara karşı çıkararak daha iyi bir dünya için savaştı. [1]

Ve:

1968 ve onu takiben birkaç yıl boyunca, bu ülkede orta sınıftan milyonlarca genç ve yoksul kitleler de dahil olmak üzere pek çok insan bu sisteme karşı haklı bir nefret ve radikal bir şekilde farklı bir dünyaya duydukları ilham ile motive olmuştu. Ve bu durum bu sistemin silahlı güçlerine kadar işlemişti. Çoğunun duyguları devrimci nitelikler taşısa ve haklı olsa da derin, esasen tutarlı bilimsel bir zeminden yoksundu. [2]

Radikal derecede farklı bir dünya kurmaya olan inancın ve bunun olasılığının anlaşılmasının yanında, işlerin ‘‘olması gerektiği gibi olduğu’’ bıkkınlık verici argümanın reddi, ‘‘kendim’’ nosyonundan kopuş, ‘‘kişisel kaygılar ve hırsların’’ yerine toplumun daha geniş bir kesiminde ve dünyada olup

bitenleri takip etme gibi bir durum vardı. Bunun basit bir örneğini vermek gerekirse, şu günlerde çok sık rastladığımız “benim kariyerim” sözünden, o dönem genel olarak herkes tiksiniyordu (“benim markam” sözünden bahsetmiyorum bile!)

Elbette bu bahsettiklerim bu jenerasyon için toplumun büyük bir kısmını kapsayacak bir hakikat olsa da, Donald Trump (veya George W. Bush) gibi kişiler için bu doğru değildi, buna hiçbir zaman dahil olmadıkları gibi 1960’lı yıllarla ilgili pozitif olan her şeyin, politik ve ideolojik olarak bu zamanlar ile ortaya çıkan ve gelişen bütün düşüncelerin şiddetle karşısında yer aldılar. Ve Joe Biden gibi insanlar da dönemin güçlü ve pozitif başkaldırıları için hiçbir zaman parçası olmadılar.

O zamandan beri belirttiğim üzere :

Maalesef, bu jenerasyonun pek çoğunun (hepsi olmasa da!) oryantasyonu bozuldu ve kendilerini Fransızların “récupéré” dedikleri duruma soktular, yani yönetici sınıfların kanatları altına girdiler, özellikle de bunun “liberal” temsilcisi olan Demokrat Parti’nin içine dahil oldular ve böylece bir zamanlar haklı olarak gaddarca suçlu olarak gördükleri sistemin pek çok özelliğini kabul etmiş oldular. [3]

Neden pek çoğunun “récupéré” olduğuna gelecek olursak; 1960’lardan bu yana bu insanların karşı çıktığı şeyler ve buna ek olarak insanlığın varoluşuna tehdit oluşturan şeyler daha da ekstrem bir hal almış olsa dahi, bu fenomen insanların “yaşlanması”, yorulması, daha muhafazakar olmaları gibi soyut kavramlar üzerinden açıklanamaz. **Bunun sebebi temel olarak bir devrim olmaması ve bu insanların başkaldırdıkları kişilerin iktidarda kalmaya devam etmeleridir.** Pek çok eserde neden bu dönemde hiçbir devrimin gerçekleşmediğine değindim ve bunun akabinde gelen pek çoğu negatif olmakla beraber, bu ülkede yükselen asalaklık durumu da (her ne kadar bu ülkedeki servet eşit bir şekilde dağılmıyor olsa da, bu servetin kaynağının uluslararası süper sömürü ile elde edildiği,

özellikle de Latin Amerika, Afrika, Ortadoğu ve Asya'yı kapsayan Üçüncü Dünya ülkelerindeki ter atölyeleri ile işlemesi gerçeği) dahil olmak üzere gelişmeleri inceledim. [4]

Bu asalaklık durumuna ek olarak, bireysellik durumunun (tek yönlü kişisel hedeflerin, hırsların ve herkesle objektif ve genelde agresif bir şekilde rekabet içerisinde olma durumunun) da özellikle bu ülkede inanılmaz seviyelerde teşvik edilmesi [5] her jenerasyondan insanı etkiliyor (hatta tüm jenerasyonlara enfekte ediliyor da diyebiliriz).

Kısacası dünyanın korkunç bir durumda olması, iklim krizinin hızlanarak devam etmesi de dahil olmak üzere dünyanın halen kapitalist-emperyalist sistem tarafından domine edilmesi durumu var. İnsanlar, nasıl düşünecekleri ve spesifik olarak ne yapmaları gerektiğine yönelik bu sistem tarafından koşullandırılıyor. Problem ''jenerasyonlar'' değildir. Dünyanın problemlerinin kaynağı her ne kadar büyük çoğunluğu ''récupéré'' olsa da (ki bazıları halen bu sistemin korkunç suçlarına muhalif olmaya devam etmektedir) ''boomer'' jenerasyonu değildir. **Bu ülkeyi şu an da yönetmekte olan kişiler her ne kadar ''boomer'' jenerasyonundan olsalar da, bu sistemin korkunç durumda olmasının sebebi bu insanlar değildir, esas sorumlu kimin yönettiğine bakılmaksızın bu sistemin kendi doğasıdır.** Aynı şekilde, ''boomer'' jenerasyonunu takip eden kuşaklar da (X, Y, Z ya da her neyse) bütün bunların, Amerikan şovenizminden kopulamamasının ve obsesifçe gelişen ''önce kendim'' düşüncesinden kopulamamasının sebebi değildir (her ne kadar bazıları sistemle ve durumla ilgili ''boomer'' jenerasyonunu suçlasa da durum böyledir).

Çözüm bir jenerasyonun gerçek ya da hayali bazı eksikliklerini ve hatalarını suçlayarak elde edilemez. Bunların çözümü, ancak bütün gözbağlarının sökülmesi ve temel problemin ne olduğunun anlaşılmasıyla mümkündür. İnsanlığın kitlesel olarak maruz kaldıkları korkunç acılara, yüzleşmek zorunda kaldıkları devamlı büyüyen krizlere ve geleceğin büyük bir tehlikeye atılmasına bu sistemin sınırları içinde ''daha iyi liderler''

seçerek ya da reformlar yaparak cevap verilemez.

Yalnızca gerçek bir devrim, radikal derecede farklı ve çok daha iyi bir dünyayı hedefleyerek bu sistemi devirecek bir devrim kitlelerin ve insanlığın tümünün temel çıkarları doğrultusunda bu sorunlara çözüm getirebilir. Ve bunun gerçekleşmesine yönelik bir şansımızın olabilmesi, dünyayı anlama ve onu değiştirebilme yolunda tutarlı, bilimsel bir yaklaşımı gerektirir. Bu sayede problemlerimizin nedenleri olarak “jenerasyonlar” gibi ifadelerin ötesinde düşünebiliriz ve de buna gerçek bir çözüm getirebiliriz: Bu da gerçek bir devrim ve bu devrimin açacağı yolda oluşacak yeni bir toplum ve dünyadır. [6]

Referanslar:

[1] *TRUMP/PENCE REJİMİ GİTMELİ! İnsanlık Adına Faşist Bir Amerika'yı Kabul Etmeyi REDDEDİYORUZ! Daha İyi Bir Dünya Mümkün, Bob Avakian'ın Konuşması.* 2017'de yapılan konuşma. Ayrıca revcom.us ve thebobavakianinstitute.org web sitesinde mevcut.

[2] Bob Avakian, “Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz?” Bu konuşmanın metni ve videosu revcom.us adresinde mevcuttur.

Buna ilaveten aşağıdaki içerik 1960'larda meydana gelen önemli değişikliklere, o zamanın radikal yükselişinin ana bileşenlerine, özelliklerine ve daha yakın zamanlarla arasındaki önemli farklara daha fazla ışık tutuyor.

Öncelikle, bu ülkede ve genel olarak da dünyada, günümüzle 1960'lar evresi arasındaki karşıtlıktan bahsetmek önemlidir. 1960'lara dönersek, o zamanlar bu ülkedekiler de dahil olmak üzere, bütün dünyadaki halk kitleleri umutla doluydu ve kökten farklı ve daha iyi bir dünyanın hayata geçirileceği ihtimaline yönelik kararlıydılar. Üçüncü Dünya genelinde kendilerine onlarca yıldır, kuşaklar boyunca hatta yüzyıllardır dayatılan sömürgeci baskının boyunduruğunu atmayı amaçlayan kurtuluş savaşları vardı. Ve emperyalist ülkelerde -özellikle de ABD dahil olmak üzere- 1960'ların genç kuşağı hem kökten farklı ve daha iyi bir dünyanın mümkünlüğüne inanıyordu hem de bunun gerekliliğini kavriyordu, ayrıca işlerin niçin bu şekilde olması gerektiğine ilişkin argümanları işitmekle **ilgilenmiyorlardı**.

Bu durum eğitimli gençlik için geçerliydi, bu gençlerin çoğu ailelerinde ilk kez üniversiteye giden kişilerdi, egemen sınıfın uluslararası çıkarları doğrultusunda işlerin ilerlediği bir dönemdi bu, örneğin Sovyetler Birliği yörüngeye uydu göndermişti, bütün bu Sputnik hadisesi yaşanıyordu, ABD Sovyetler Birliği ile genel rekabetin parçası olarak "uzay yarışı" denen şeyle yüzleşmişti, ki Sovyetler Birliği o aşamada sıkı bir şekilde kapitalizmi restore etme yolundaydı ve ABD emperyalizminin dünya tahakkümüne meydan okuyarak büyük bir emperyalist güç olmak için uğraşıyordu. Sonuçta yeni eğitilen milyonlarca genç beyaz vardı ve bunlar temel halk kitlelerinden gelen eğitimli gençlerden, özellikle de 1950'lerdeki ve belirgin şekilde de 1950'lerin sonundaki sivil haklar mücadelesinde öne çıkan Siyahi halktan ilham alıyorlardı, bu hareketler 1960'ların ortasında çok daha radikalleşecek ve her ne kadar geniş çaplı olarak tanımlanıp farklı insanlar tarafından farklı şekillerde anlaşılmiş olsa da, süreç sivil haklar meselesinden, doğrudan devrimci bir yönelim ve itki ile Siyahilerin Kurtuluşu mücadelesine dönüşecekti.

Ve bu durum temel halk kitleleri arasında, bu ülkede acı bir şekilde ezilen insanlar -Siyahi halk, fakat aynı zamanda Chicanolar ve ABD sınırları içinde ezilen diğer halklar- arasında yayılıyordu, dolayısıyla süreçte yoksul ve ezilen temel halk kitleleri bulunuyordu, bununla birlikte kökten farklı ve daha iyi bir dünya arzulayan orta sınıftan milyonlarca eğitimli genç arasında da yayılıyordu, bütün bu dünyanın altüst edilmesine yönelik gerçek ve kuvvetli bir hassasiyetleri vardı, yaklaşımları şu şekildeydi: "Bize kalkıp da 'mümkün dünyalar arasından en iyisinin bu' olduğunu anlatan kimseyi dinlemeyeceğiz." Bu durum, özellikle eğitimli gençler arasındaki biraz mekanik olan ancak gerçek bir noktayı belirten şu slogana da örnek oluşturmuştur: "30 yaşının üstündeki kimseye güvenmeyin!" Bu bitik yaşlı "liderlerin" dediklerini dinlemek istemiyoruz.

20 yaşındayken (şimdi dönüp geçmişe bakmam gerekiyor ve bu konuyu bundan sonra onlarca yıl boyunca devam etmiş biri olarak düşünmem gerekiyor! – fakat o zaman 20 yaşındaydım) babamla birlikte Washington DC'ye Temsilciler Meclisi'ne gittiğimizi anımsıyorum. Ve bir aşamada asansöre bindik, bütün bu bitik kongre üyesi yaşlı adamlar da o esnada asansöre bindiler ve onlara bakarken şöyle düşündüm, "Aman tanrım, bu insanlar mı ülkeyi yönetiyor? Bu dayanılmaz bir şey! İhtiyacımız olan şey bu değil!" Ve o zamanlar bu hassasiyet geniş çaplı bir şekilde paylaşılıyordu. (O dönemki gençlik hareketi liderlerinden biri olan Jerry Rubin, 31 yaşına geldiğinde sloganı "35 yaş üstü kimseye güvenmeyin!" şeklinde elbette düzeltecekti. 30 veya 35 önemi yok, bu gerçek bir hassasiyetti.)

Bununla birlikte, vatandaşlık ders kitaplarından dolayı Temsilciler Meclisi'ne gittiğimde şok olduğumu söylemem gerekiyor. Temsilciler Meclisi'ne dair bu kasvetli oda ve "kutsal koridorlar" imgesine sahiptim. Doğrusu içeri girdim ve gördüğüm beni şaşırttı. Konuşma yapan biri vardı. O zamanlar Temsilciler Meclisi'nde muhtemelen yalnızca bir düzine insan vardı, çoğu yemek yemek, yere tükürmek ve bunun gibi şeyler yapıyordu. Ve sonrasında aniden zil çalmaya başladı ve herkes koşarak içeri girdi ve bir oylama için el kaldırdılar ve tekrar dışarı çıktılar. Bunlar vatandaşlık derslerinde size öğretilen büyük demokratik sistemin saygın kişileri kesinlikle değillerdi.

Dolayısıyla bu yaşla ilgili bir hassasiyet durumu değildi. Daha çok şöyle bir şeydi: Bu insanların dünyayı yönetmesine ve onu bu şekilde mahvetmesine izin verilmemeli. Bu hassasiyet milyonlarca ama milyonlarca yoksul ve ezilen halk tarafından paylaşılıyordu, fakat bununla birlikte geniş çaplı olarak orta sınıf gençlik arasında da hakimdi. Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz?'de belirttiğim gibi, 1960'ların sonunda bu süreç toplumda geniş çaplı ve derin bir şekilde yayıldı, hatta bu ülkedeki sistemin, kapitalist-emperyalist sistemin silahlı kuvvetlerine dahi yayıldı. Örneğin, orduda yapılan bir ankette diğer şeylerin yanında şöyle bir soru sorulduğunu anımsıyorum: ABD ordusundaki askerler, er ve erbaşlar, kimin siyasi önderliğini istiyor -ve özellikle de Siyahi askerler arasında ABD başkanı listede **en sonlarda** geliyordu. Çoğunluk "en fazla oyu" Kara Panter Partisi liderlerinden Eldridge Cleaver'a vermişti. Dolayısıyla eğer bu tip şeyler yaşanıyorsa, sistem açısından gerçekten bir problem var demektir. Her ne kadar, Eldridge'in oldukça gerçek zayıflıkları ve sınırlılıkları olsa da, bu durum çok ama çok olumlu bir şeyi yansıtıyordu.

Bütün bunların açıkça gösterdiği şey, Siyahi halk arasında ve özellikle de gençlik içinde -ki her zaman kendilerinin doğaları gereği dindar oldukları söylenir- dinden belirgin şekilde uzaklaşma durumuydu. Niçin? Çünkü insanlar umut doluydu, daha iyi bir dünya için hiçbir umudun olmadığına inanmıyorlardı. Çok daha iyi bir dünya için umut doluydular. Ve Siyahi halk, özellikle de gençliğin bir bölümü dinden ve dinle birlikte gelen, insanları muhafazakar etkilerle aşağıya çeken bütün eski geleneklerden belirgin şekilde uzaklaşmıştı. İnsanlara konuşma yaparken "Umrunda değil" (aktarma yapıyorum fakat dediği şeyin özü buydu) diyen Malcolm X'in (her ne kadar inançlı biri olsa ve İslam'ı benimsemiş olsa da) "Metodist, Baptist veya AME veya her neydeniz bunu umursamıyorum, buraya gelmişseniz dini rafa kaldırmalısınız çünkü size yapılan bütün iyilikler için bunu bir kenara koymanız gerekiyor."

sözlerini anımsayın. Her ne kadar Malcolm X inançlı biri olsa da kalkıp da “Hristiyan olmayın, Müslüman olun” demiyordu – şöyle diyordu “Kamusal alanda bu şeylere ihtiyacımız yok.” Ve eski kuşaklara da ayrıca şöyle demişti: “Bugün bu gençlik ihtimallerle ilgili bir şeyler işitmek istemiyor, yaşlı Tom Amcaların kalkıp da onlara ihtimallerin kendilerine karşı olduğundan bahsetmesini istemiyorlar.” Bu hassasiyet geniş çaplı olarak özellikle gençler tarafından benimsenmişti. Yalnızca Siyahi halk arasında da bulunmuyordu. Malcolm X büyük ve radikal bir ilham kaynağıydı, kendisinin orta sınıftan pek çok beyaz da dahil olmak üzere eğitilmiş gençlik arasında çok olumlu radikalleştirici bir etkisi vardı.

Dolayısıyla bu din meselesi çok farklı bir şekilde tecelli ediyordu. İnsanlar ondan uzaklaşıyordu. Eğer Panther filmini anımsarsanız (yakın zamandaki Black Panther filmini kastetmiyorum, daha eski olan ve Kara Panter Partisi üzerine olan filmi kastediyorum), orada bir gencin Kara Panter Partisi’nin bir çeşit toplantısı çerçevesinde annesiyle konuştuğu bir sahne yer alır. Annesi dinle ilgili bir şeyler söyler ve genç ona şu üç cümle ile yanıt verir: “Kara Panter Partisi dini bırakmamız gerektiğini söylüyor, bunun bize bir iyiliği yokmuş, ihtiyacımız olan şey bu değilmiş.” (Bir kez daha aktarıyorum, fakat denilen şeyin özü buydu) Ve annesi şöyle yanıtlıyordu: “Peki sen buna inanıyor musun?” Doğrusu, o dönem pek çok siyahi genç buna fazlasıyla inanıyordu.

Bob Avakian, “İnsanlık İçin Bilimsel Temelde Umut: Bireysellikten, Asalaklıktan ve Amerikan Şovenizminden Kopmak” Bilgi için bkz: <http://yenikomunizm.com/insanlik-icin-bilimsel-temelde-umut-bireysellikten-asalaklik-tan-ve-amerikan-sovenizminden-kopmak/>

[3] TRUMP/PENCE REJİMİ GİTMELİ! İnsanlık Adına Faşist Bir Amerika’yı Kabul Etmeyi REDDEDİYORUZ! Daha İyi Bir Dünya Mümkün, Bob Avakian’ın Konuşması.

[4] «Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz », « ATILIMLAR: Marx’ın Tarihsel Atılımı ve Yeni Komünizm ile Daha İleri Bir Atılım. Temel Bir Özet », « İnsanlık İçin Bilimsel Temelde Umut: Bireysellikten, Asalaklıktan ve Amerikan Şovenizminden Kopmak » ve «Bob Avakian’ın Mark Rudd’a Cevabı: 1960’lardan Çıkartılacak Dersler ve Gerçek Bir Devrime Olan İhtiyaç » çalışmalarında (bu çalışmalara yenikomunizm.com ve revcom.us web sitelerinden ulaşabilirsiniz) Bob Avakian, 1960’lı yılların yükselişinin zirvesindeyken “devrimin niçin gerçekleşmediğinden” ve “üzerinden geçen onlarca yılda meydana gelen büyük ölçüde olumsuz büyük değişikliklerden” den bahseder. Bu gözlemler arasında şunlar

vardır:

“Gerçek bir devrim iki temel faktöre dayanır: devrimci bir durum, ve sayıları milyonları bulan devrimci bir halk. Ve bu iki faktör sıkı sıkıya birbirine bağlıdır. Devrimci bir durum yalnızca toplumun genel anlamda bir krizde olmasıyla değil, aynı zamanda yönetici sınıfın ve sistemin akut ve de derin bir krizde olması, milyonlarca insanın ise artık eskisi gibi yönetilmek istememeleri ve elbette bu sistemi dize getirmeye kararlı bir çizgiye gelmeleri ile mümkündür. Devrimci krizin temel etmenleri ve işaretleri şöyle sıralanabilir: artık bu sistemin devamlılığı için kullanılan şiddetin toplumun büyük bir kesimi tarafından meşru olmayan ve suçlu olarak kabul edilmesi ve de yönetici sınıfın kendi iç çatışmalarının çok derinleşmesi sonucunda kitlelerin başka bir tarafın baskıcı yöneticileriyle işbirliğine gitmeden devrim için gerekli güçleri oluşturma avantajlarını kullanması ile mümkündür.” (Bob Avakian’ın Mark Rudd’a Cevabı)

“60’ların sonları ve 70’lerin başlarında devrimin olabirliği için kesinlikle bazı faktörler vardı: yönetici sınıfın politik krizi gün geçtikçe daha da derinleşiyordu ve devrimci zihniyette kitleler vardı. Bu reddedilemez bir gerçektir”

“Ancak o dönemde tam anlamıyla bir devrimci kriz anı, devrimci durum oluşmamıştı (ve durumlar açılmaya başlasa da henüz gelişmemişti) ve dönemin devrimci güçleri açık olmamakla birlikte kapitalist-emperyalist sistemin yönetici sınıfının baskıcı acımasız güçlerini yenebilecek gerçek bir devrimci kavga vermek adına organize olmuş ve baştan aşağı yayılmış devrimci bir duyguyu içerisinde barındıran stratejik bir yöntem etrafında birleşmekten yoksundular. Kısaca özetlediğim gibi:”

“Dönemin gerçek başarısızlığı, gerçek bir devrimi yapabilmek ve kitlesel devrimci duygulara organize bir şekilde ifade alanı yaratabilecek stratejiye ve oryantasyona ve metodolojiye sahip bilimsel kökleri olan bir devrimci önderliğin olmayıştıydı.”

Bu ülkede 1960’lı yılların radikal ayaklanmaları aslında tüm dünyada ve özelinde Üçüncü Dünya’da, Latin Amerika, Afrika, Ortadoğu ve Asya’da sömürgeci baskının bertaraf edilmesi için başlayan bir mücadele ve değişim dalgasıydı ve bunun da ötesinde Çin’de devrimci sosyalist bir devletin ve kitlesel devrimci bir hareketin yapmakta olduğu, yüz milyonlarca insanın kapitalizmin Çin’de restorasyonuna karşı giriştikleri ve sosyalist devrimi orada ve bütün dünyada devam ettirip derinleştirmek isteyen Kültür Devrimi ile bağlantılıydı. Ancak *Breakthroughs (Atılımlar)* ve *İnsanlık İçin Bilimsel Temelde Umut* eserlerimde değinmiş olduğum gibi

bu başkaldırılar belirli kısıtlılıklar kadar, ciddi anlamda güçlü olan kuvvetlerle de karşı karşıya kalıyordu ve tam da bu yüzden sadece tek bir ülkede değil ama dünya çapında bir fenomen olarak geri çekilmişti. Ve o zamandan beri dünyada ciddi değişimler yaşandı ve bunların pek çoğu da negatif değişimlerdi: Çin’de kapitalizmin restore edilmesi, her ne kadar kapitalizm çoktan restore edilmiş olsa da yönetici sınıfının belirli bir zaman boyunca kendini sosyalizmin kalesi olarak gösterdiği Sovyetler Birliği’nin bu aldatmadan en sonunda vazgeçmesi ve adeta içeriye doğru patlayarak kapitalizmin tüm Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa hattında yüzeye çıkması; ve de Üçüncü Dünya’daki mücadelelerin ya yenilmeleri ya da kapitalist-empyralist sistemin uzantıları olacak şekilde burjuva yönetici sınıflara dönüşmeleri; bu ülke de dahil olmak üzere uluslararası durumun değişmesi ve de ezilenlerden kurulan bir orta sınıf tabakanın sistemin asalaklığı ile genişlemesi ile birlikte milyarlarca insanın özellikle de Üçüncü Dünya ülkelerindeki insanların süper sömürsü; ilerleyen on yıllarda gittikçe duyarsız bir politik ve kültürel atmosferin oluşması ve gerçek toplumsal değişimler için mücadele veren grupların kendilerini bu baskıcı ve sömürücü düzen ile sınırlamaya başlayarak BEB’e (Burjuva Seçim Saçmalığı) dahil olmaları şeklinde karakterize edebiliriz. Ve bütün bunlara yönetici sınıfın sözcüsü medya ve entelektüel suç ortaklarının sayısız ideolojik saldırıları, komünizme ve gerçekten radikal 1960’ların yükselişinin her olumlu yönüne saldırılar – yani Mark Rudd’un mütevazı şekilde katkı sunduğu saldırılar da dahildir.”

1960’ların yükselişini takiben bu gerilemenin özellikle önemli bir yönü şudur (*“İnsanlık İçin Bilimsel Temelde Umut”* dosyasından alınmıştır)

“Siyahi halk da dahil olmak üzere temel kitleler arasında (bilinçli bir egemen sınıf siyaseti ile geliştirilen daha orta sınıflar değil, fakat ezilen halk kitleleri arasında) muazzam oranda moral bozukluğu, yenilgi duygusu ve (egemen sınıfın kasıtlı siyasetleri ve eylemleri doğrultusunda) temel kitlelerin umutsuz koşulları ve moral bozukluğunda pekişerek yoğunlaşan, geniş oranlarda uyuşturucu kullanımı bulunmaktadır. Pek çok kişi umutsuzluktan uzaklaşmak için uyuşturucuya bağımlı olup yaşamını yitirmekte ya da tükenmiş sefil durumlara sürüklenmektedir – 1960’lardaki yükseliş boyunca gerçek bir temelde pek çok insana ilham veren umudun noksanlığı durumudur bu, bu umut şimdilerde tükenip gitmiş ve umutsuzluğa ve ölüme dönüştürülmüştür. Ve durum, bu ülkenin (ve aynı zamanda uluslararası olarak) gettolarında ve barriolarındaki çetelerin genişlemesi ile çok daha umutsuz ve moral bozucu hale gelmiştir, gençlik yoksunluk ve çaresizlik koşullarıyla çetelere

çekilmektedir, ve zengin olma illüzyonu ve “zengin ol ya da çalışarak öl” yönelimi uyuşturucu satıcıları tarafından pompalanmakta ve kokuşmuş kültür toplum çapında bunu yaymaktadır, bu durum başkalarının daha fazla sömürülmesi ve yıkılmasının aracı olarak gerek Wall Street’te ve dünya çapında, gerekse iç mahallerdeki sokaklarda teşvik edilmektedir.”

1960’ların yükselişinden bu yana meydana gelen gerçek aksaklıklar ve geri dönüşler de dahil olmak üzere büyük değişiklikleri analiz ederken Bob Avakian şunları vurgular:

“İnsanlığın tüm bunlardan kurtuluşu derinden ve acilen gereklidir ve radikal olarak farklı ve çok daha iyi bir gelecek talep etmek mümkündür ve dünya çapında kazanılacak komünizm, başından sonuna kadar gerçek bir devrimi ve insanlığın bu sistemin ötesine ilerlemesini gerektirir. Bunu başarmanın zor olacağı ve milyonlarca ve nihayetinde milyarlarca insanın devasa, zorlu ve fedakarca mücadelesini gerektireceği, ciddi olan ve kendini yeni komünizmin bilimsel yöntem ve yaklaşıma dayandıran hiçkimsenin inkar etmeyeceği bir tespittir. Ancak bilimsel bir analiz, bunun zor olduğu kadar gerekli olduğu ve mümkün olduğu (kesin değil ve kesinlikle kaçınılmaz değil – fakat mümkün) olduğu sonucuna yol açar. Ve dünyayı kapitalist-emperyalist sistemin egemenliği altında kabul etmeyi reddeden herkesin, insanlığa dayatılan bütün gereksiz acılara ve son derece gerçek yok olma tehlikesine karşı kendini bu devrime katkı yapmaya adanması gerekmektedir.” (Bob Avakian’ın Mark Rudd’a Cevabı)

[5] “İnsanlık İçin Bilimsel Temelde Umut” bireysellik ve bunun özellikle de bu ülkedeki rolü ve etkisiyle ilgili şu önemli gözlemleri içerir :

“Uzun Düşünceler ve Çekişmeler” içinde (ve diğer çalışmalarda) belirttiğim gibi, bireyler olarak insanların çelişkileri geniş toplumsal bağlam içindedir ve bunların büyük ölçüde toplumsal bağlam tarafından belirlenmesi durumu vardır, ki bu da doğru şekilde ele alınması gereken karmaşık bir çelişkidir. Ve bu çelişki bugün akut bir şekilde insanların bireyler olarak varoluşları olgusu ile ifadesini bulmaktadır. İnsanlığın bir bütün olarak korkunç acılar çekmesi ve insanlığın karşı karşıya olduğu acil zorluklar, kapitalizm-emperyalizm sisteminin çevreyi tahrip etmesi, bununla birlikte nükleer felaket tehlikesinin bütün insanlık için varoluşsal bir tehdit oluşturmasının devamlı olarak artması bugün akut bir şekilde ifadesini bulmaktadır – bütün bunlar her bir bireyin kendi belirli bireysel çıkarlarını izlemesi ile ne ciddi şekilde tespit edilebilir ne de gerçekten çözülebilir, ve işin

aslı ş u ki, insanların bu şekilde davranmaya devam etmesi gerekli olan ç özümü getirme noktasında büyük bir engel teşkil etmeye devam ediyor. Bireysellik, gerçekliği ve sürekli olarak bu sistem tarafından getirilen dehşetin derinliğini idrak etmekten insanları uzak tutan – ve bütün bunlara son vermek ve kaynağının kökünü kazıyabilmek için insanların acil olarak diğerleriyle birlikte hareket etmesi gerektiğini fark etmemelerine neden olan, pek çok negatif eğilimi “birleştiren” önemli bir unsudur. Bireyselliğin bu şekilde öne çıkarılması ve şişirilmesi, toplumda bu dönemde belirgin ve en uç biçimlerde cesaretlendirilip ifade edilmesi yüzleşilmesi ve dönüştürülmesi gereken derin bir problemdir.

Ölümcül Bireysellik ve Kayıtsız Bireysellik

Bireyselliğin iki geniş kategorisi vardır, bunların belirli farklı özellikleri vardır, fakat aynı zamanda aynı ortak temele sahiptirler ve kendinle meşgul olmayı içerirler. Ölümcül bireysellik bunun son derece zehirli bir türüdür. Temel olarak “kendim için her şeyi alırım, diğerlerinin canı cehenneme. Ve eğer istediğim şeyi almak için diğer herkesi ezmem gerekiyorsa, ne yapalım yapacak bir şey yok, böyle olması gerekiyor ve ben de bunu en iyi şekilde yapacağım, böylece istediğim her şeyi alacağım – hepsini istiyorum ve hepsini şimdi istiyorum.”

Kayıtsız bireyselik, böylesi saldırgan özelliklere sahip olmasa ve diğer insanlara karşı genel olarak bilinçli düşmanca bir tutum içinde olmasa da, dünyada olan biten daha geniş çaplı şeylere ve bunun dünya çapında halk kitlelerine ve elbette insanlığın geleceğine yönelik etkilerine ilgi göstermeden kişinin çıkarları, arzuları veya “hayalleri” ile hareket etmesini kapsar.

Dolayısıyla bunlar farklı türde, iki geniş tipte bireyselliktir (açık bir şekilde bir çok aşaması bulunur). Peki ama bunların birleştirici unsuru nedir? Kendilik. Kendim. Cornel West ile 2014 yılındaki Diyalog’ta belirttiğim gibi, “selfie” bütün bu bakış açısının ve bütün bu kültürün mükemmel ikonik bir temsilidir. Elbette ki her “selfie” veya bunun kendisi kötü değildir. Fakat bunun etrafında bütün bir kültür bulunur, hatta insanlar doğada güzel bir yere gitseler bile hemen neyle uğraşıyorlar? Önlerinde duran muazzam güzellik yerine (ve evet, bunun fotoğrafını çekmek yerine) kendi “selfielerini” çekmekle. Bu bakış açısına göre önemli olan şey şudur: “Ben burdayım, bana bakın.” Her ne kadar birinde bilinçli şekilde ölümcül olmasa da çarpıcı bir kayıtsızlıkla kendini gösterir, “bana bakın, bana bakın, bana bakın” şeklindeki bu ethos her iki bireysellik biçiminde de oldukça baskındır.

Kayıtsız bireysellik daha tehlikesiz (veya basit şekilde daha az "ahlaksız") görünebilir, ancak yine de, kişinin kendisinin (ve kendi dar çevresinin) ötesinde geniş çaplı olarak dünyada ne olup bittiği, tüm bunların dünyada halk kitleleri ve nihai olarak da bütün insanlık açısından ne sonuçlar getirdiği konusunda affedilemez bilgisizliği veya bilinçli şekilde görmezden gelmesi – veya bütün bunlara yalnızca kendisini ilgilendirecek şekilde acil ve dar anlamda ilgi göstermesi ile karakterize olur.

[Uzun Düşünceler ve Çekişmeler: Marksist Materyalizmin Önemi Üzerine, Bir Bilim Olarak Komünizm, Anlamlı Devrimci Çalışma ve Anlamlı Bir Yaşam. 2009'da yapılan bir konuşmadan. Revolution. Mayıs-Eylül 2009. Ayrıca revcom.us web sitesinde mevcut.]*

*[** DEVRİM VE DİN: Kurtuluş İçin Mücadele ve Dinin Rolü Üzerine. Bob Avakian ve Cornel West arasındaki bu Diyalog, Kasım 2014'te New York'taki Riverside Kilisesi'nde gerçekleşti.]*

[6] "Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz?" videosu ayrıca "Kuzey Amerika'da Yeni Sosyalist Cumhuriyet için Anayasa (Tasarı Önerisi) " metinleri revcom.us web sitesinde mevcut.